κ' ἄκουσα ψόφον, Περικλῆ, πασχόντων ὑποχθόνιον,
μὰ καὶ τὸ παραλήρημα τῶν μαλλιαρῶν τὸ χρόνιον.

—

Π. — Κλείνει μπρός σου τῆς σοφίας ὁ μυστηριώδης οἶκος...
μὴ σιμόνῃς ἐκεῖ πέρα, μὴν κτυπῇς τὴν πόρτ' ἀγροίκως.
Ὁ μεγάλος δάσκαλός μας, ὁ κὺρ Γιάννης εἶναι μέσα,
ποῦμαθε τὰ γλωσσικὰ
καὶ τὰ κορακιστικά,
καθὼς γράφει μοναχός του, πρῶτα πρῶτα 'στὴν Ὀντέσσα,
καὶ κατόπιες, Φασουλῆ, μὲς 'στὴν Πόλι μὲ ὀδὸ δούλαις,
τὴν Σοφιά, τὴν' Αθηνιά, φάμ ντὲ λὲττρ καὶ νοστιμούλαις.

—

Ὁ κὺρ Γιάννης εἶναι μέσα, γλωσσολόγος, γλωσσοτρίπτης,
γλωσσοκόπος, γλωσσοτρόφος, γλωσσοτόμος, γλωσσογλύπτης,
γλώσσασις, γλωσσηματίας, γλωσσογάστωρ, γλωσσοπλάστης,
γλωσσοδαίδαλος, γλωσσῳδός, γλωσσοκλώστης, γλωσσοκλάστης.

—

Μὴ 'στῶν Μουσῶν τὸ τέμενος κτυπᾷς, ντεληφυσέκη,
κ' ὁ Γιάννης μέσα στέκει,
Γιάννης ὁ γλωσσοκάτοχος, ὁ γλωσσοβαρυμπόμπης,
Γιάννης γλωσσοπυροσόμορφος καὶ γλωσσοκηλοκόμπης.

—

Φ. — Ἐλύσσαξες, παλῃάνθρωπε, μὲ τοῦτον τὸν κὺρ Γιάννη...
'στῶν' Ανάκτων τὸν χορὸ δὲν' πῆγες : πῶς σοῦ 'φάνη ;
Τί κρύαις ἐκλογαῖς κ' αὐταῖς !...ποῦ καιομένη βάτος ;
μόν' ὁ χορὸς ἀπέμεινε παρηγορὰ 'στὸ κράτος.

—

Μ' εὐρώστους καὶ μὲ πάσχοντας πήδα λοιπόν, ἀδρέφι,
καὶ κάτω 'στὴν' Ανατολὴ
τὸ κρᾶλι τοῦ μουστακαλῆ
δὲν διακρίνει νέφη.

—

Μόν' ὁ χορὸς ἀπέμεινε τοῦ κράτους εὐθυμία,
κ' ὁ Γουναράκης βεβαιοῖ πῶς μέσα 'στὰ ταμεῖα
δὲν ἦταν τέτοια ποντικῶν χορευτικὴ πληθώρα
καμμιὰ φορὰ σὰν τώρα.

—

Π. — Ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο' περνοῦσα χθὲς τὸ βράδυ
κ' ὁ Κοραῆς ἐγράλιζε' στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.
Κ' ἐγὼ τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦπα : πατριώτη,
ὁ Γιάννης ὁ Παρισιὸς σὲ λέει βλάκα Χιώτη.

—

Ἀπέδειξε τοῦ Παρισιοῦ τὸ διαβολο-Χωτάκι
πῶς ἤσουν φοῦσκα μοναχὰ κ' ἀπὸ μαλὸ κουκοῦτσι,
πῶς ὅλαις σου τῆς ἔγδοσες τῆς ἔκανε χαντάκι,
καὶ σένα σὲ ρεζίλεψε καὶ σ' ἔκανε παποῦτσι.
Ἐσὺ γιὰ γλῶσσα τίποις δὲν' σκάμπαζες ποτὲ
κ' ἀδίκως σοῦχουν προτομὴ μαρμάρινη, κουτέ.

—

Κ' ὁ Κοραῆς μ' ἐφώναξε καὶ μοῦπε : στραβοκάνη,
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ γράψῃς τοῦ κὺρ Γιάννη
τὰ πάρῃ τὰ μαγνήδια του καὶ τὴ γραμματική του
καὶ στὴ' δική μου προτομὴ νὰ βάλῃ τὴ' δική του.

—

Φ. — Πῶ ! πῶ ! τί κρύαις ἐκλογαῖς τοῦ ψωροβασιλείου...
πλὴν εὖγε καὶ' στὸν Κόκκινον, τὸν Δήμαρχον Ναυπλίου,
ποῦ μόνος ὑποψήφιον ἐκθέτει βουλευτὴν
Στάθην τὸν Γυμενόπουλον, γενναῖον δωρητήν.

Βλέπω παντοῦ συνθυασμούς,
ἀλλὰ καμμιὰ προσήλωσις,
κανένας λόγος γιὰ θεσμούς,
καμμία διαθήλωσις.

Ἐγὼ γ' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς καμπάρι δὲν ἐπῆρα
κ' ἐπιθυμῶ νὰ βγάλουνε τὸν Μάτεση' στὴ Σύρα.

—

Π. Βρὲ κακέ μας, βρὲ καλέ μας,
γλωσσοκάμπτη δάσκαλέ μας,
ὄχτρηπα καμμιὰ μὴν ἔχῃς καὶ μ' ἐμᾶς τοὺς δύο τώρα,
καὶ τὸν Φασουλῆ συχώρα,
ποῦ σὰν χάχας ἀπορεῖ
πῶς σ' ἀρέσ' ἡ μαλλιαρή.

—

Κάνε ποιητὴ καὶ τοῦτον σὰν τοὺς ἄλλους ποιητάδες,
κάνε τον καὶ γλωσσολόγο σὰν τοὺς δημοτικιστάδες.
Σὰν δὲν εἶναι ποιητὴς πῶς θὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του ;
πῶς κοντά σου μιὰ φορὰ θὰ στηθῇ κ' ἡ προτομή του ;

—

Δάσκαλε τοῦ Παρισιοῦ, ποῦ παραγνωρίζεσαι,
λάβε καὶ γ' αὐτὸν πιτιέ, μὴν τὸν συνεριζεσαι.
Δός του, δάσκαλε, ὀδὸ κόκκους τῆς' δικῆς σου τῆς σοφιᾶς,
δῶσε καὶ σ' αὐτὸν ὀρπίδα πῶς θὰ γένῃ συγγραφιᾶς,
νὰ σὲ ψκαριστῶ κ' ἐγώ, γλωσσομάχος Ἀρλεκῖνος,
νὰ σὲ ψκαριστῇ κ' ἐκεῖνος,
κ' ὅλο νὰ παραληρῇ
γιὰ τὴν δόλια μαλλιαρή.

—

Φ. — Θεὸς σχωρέσ' τοὺς μαλλιαρούς... Ἔλα καὶ δός μου ξύλο...
τί κρύαις ἐκλογαῖς!...πῶ! πῶ!...
γ' αὐταῖς δὲν ἔχω τί νὰ 'πῶ,
κ' ἂν ἔλεπαν κ' οἱ μαλλιαροὶ δεν θἄβγαινε τὸ φύλλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Πάρτε τὸν' Αρχαιολόγο, τὸ καινούριο τὸ βιβλίο,
ποῦ γ' ἀρήσωμε μᾶς λέει τὸ παληὸ τὸ μεγαλεῖο,
Παρθενῶνας, Ἐρεχθεῖα, κ' ὅλα τἄλλ' ἀρχαῖκά μας,
καὶ νὰ κάνωμε' δικό μας μὲ τὰ χέρια τἀ' δικά μας.
Τὄγραψε τοῦ Καρκαβίτσα τὸ κοντύλι ποῦ σημαίνει,
καὶ δικαίως τὸ δοξάζουν μαλλιαροὶ καὶ κουρεμμένοι.

—

Γαβριηλίδης Βλάσιος, μελέτη φλογερὰ
κ' ἐις κάλλος γλαφυρά.
Κάλαμος τὴν συνέγραψε νευρώδης καὶ γενναῖος,
ὁ Δέλτ" Αναστασόπουλος, τοῦ πίκλη' Αθηναῖος.

—

Πᾶσαν μέριμναν τοῦ βίου κ' ἐργασίαν ἄφετε,
κ' ὅλοι τρέξετε' στὴν' Ηδην, ποῦ δὲν περιγράφεται.
Ἕως' στὸ πρωὶ δὲν κλείνει τοῦτο τὸ ζυθοπωλεῖον,
καταστράπτον ἀπὸ φῶτα κ' ἀπὸ τόσον μεγαλεῖον.
Ὁ λαμπρὸς ὁ Γιακουμάκης θαυμασιῶς τὸ διευθύνει...
τὶ μαγειρική, τὶ μπύρα, τὶ μεζέδες εἶν' ἐκεῖνοι.
Ἄλλο κέντρον εὐθυμίας δὲν ὑπάρχει ὀὰν κ' αὐτό,
πάντα κόσμος, πάντα γέλοια, καὶ τσουμποῦσι δυνατό.
Γέρος μὲς' στὴν' Ηδη μπαίνεις
κ' ἔφηβος ἀκμαῖος βγαίνεις,
καὶ τὴν γρίνια λησμονοῦν κ' ὅλ' οἱ μελαγχολικοί...
Γιακουμάκη, τρέξ' ἐδῶ... Γιακουμάκη, τρέξ' ἐκεῖ.

—

Τῶν κυριῶν τοῦ Πειραιῶς ἡ ρέκτις' Αδελφότης,
τοῦτέσων ἡ Φιλόπαιχος, ποῦ κόσμος τὴν γεραίρει,
'στὸ πάγκαλον' Ακταῖον μας χορὸν θὰ δώσῃ πρώτης
τὴν αὔριον Κυριακὴν μετὰ τὸ μεσημέρι.